

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 163. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613524928/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

nede Børn. Paa samme Tid vege de unge Mænd til Side med nedsænkede Stridsøxer, ogsaa Leontine skiulte sig bag Qvinderne, der i konstløse Grupper, søgte at udtrykke deres Sorg; endelig traadte Leontine frem igien og afsang følgende Vers, der var det sidste i Sangen.

»Og ved Pigens Vugge sidde de med Graad paa Kind,
Under Suk og Veemodssange slumrer Glutten ind.
Men naar Drengen vaagner, syngte de om Kampens
Ørn,
Under Sang om svunden Storhed vaagne Polens
Børn.«

Efter dette Vers antog Musiken en trodsigere Character, Pigerne vege til Side, og Ynglingerne traadte frem igien, og svang truende deres Stridsøxer, og med en mimisk Opfordring til Kamp sluttedes det Hele.

Saalænge Sangen lød, heftede hiin Olding, der ellers kun lidet mærkede, hvad der foregik om ham, sine Øine fast paa Leontines Læber, og det lod, som han anede Indholdet af de Ord, han ikke kunde høre.

»Jeg havde en Søn,« sagde han tilsidst, »men han er død, derfor staar nu Døren aaben i min Hytte og kan ikke lukkes, og Vinden suser om mit Leie, og den faldende Regn slukker Ilden paa Arnestedet.«

Disse Ord forstærkede Udtrykket af Sangen, der hverken ledsagedes af Klap eller Bravoraab, men derimod fremlokkede dybe Suk og tunge Taarer; thi Enhver følte, at ingen digtet, men en virkelig Sorg her havde iført sig Poesiens Klædebon, medens længsthenvisnede Suk fra Valpladserne ligesom igien vakttes til Liv, og aandede giennem Musikens Toner.

En almindelig Taushed herskede nu i Forsamlingen; endelig hørttes en Røst, der gientog de to sidste

Linier af det nylig afsungne Digt med følgende Forandring:

»Men naar Drengen vaagner, siunge vi om Kampens
Ørn,
Under Sang om brudte Lænker vaagne Polens Børn.«

Under disse Ord forandrede ogsaa Selskabets Stemning, og der gik en surrende Lyd igiennem Forsamlingen, lig den Susen, der undertiden høres i Luften, før Stormen kommer. »Vee over de fremmede Voldsmænd!« raabte endelig en høj Røst. »Vee over dem!« gienlød det, som et Echo fra alle Sider, og Stridsøxerne hævede sig igien, og viste deres skarpe Næb, ja endog enkelte Landser bleve synlige, saa Værelset i en Hast fyldtes med Vaaben. »Til Kamp!« lød det atter, »til Hevn for vore Landsmænd, for Polens myrdede Børn!«

Adalbert betragtede med Forbauselse denne pludselige Overgang fra Leeg til Alvor, thi for første Gang hørte han tydelig Lyden af den Vulcan, der gjærede i Dybet under hans Fødder, og der hvert Øieblik truede med Udbrud. Ogsaa Czernim betragtede nogen Tid med Taushed dette Skuespil, der ikke syntes saa fremmed for ham, som for Adalbert. »Det var godt,« sagde han, »at Iwan gik i Tide,« derpaa vinkede han med Haanden, hvorpaa Alt igien blev stille. »Lærer at tæmme Eders Tunge,« blev han ved, »thi den løber nu med Eder, som en vild Hest med en ubehændig Rytter, og I vide ei i hvilken Afgrund den kan styrte Eder tilsidst.«

»Bort med alle Vaaben!« raabte Czernim igien, »først naar Tiden kommer, skal Fienden lære dem at kiende, men nu ville vi drikke Tausheds og Besindigheds Skaal.« »Taushed og Besindighed!« gienlød det nu overalt, medens Øxerne sank, og Landserne bleve henstillede i Krogene. Da reiste den ældste Olding

164